

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 97 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

עלון מס' 423

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

פרשת ראה

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

את ההכרה הזו של "כי ממך הכל" חש אברהם אבינו במלוא ישותו, כאשר בא אליו מלך סדום (בראשית יד, כא) "תן לי הנפש והרכש קח לך" ולפיכך "ויאמר אברם אל מלך סדום, הרמתי ידי אל ה' א-ל עליון קנה שמים וארץ, אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשירתי את אברם". ולכאורה מדוע נשבע דוקא בשם זה "קנה שמים וארץ", אלא לומר לך כי "ממך הכל", הכל מבואר עולם ולא ממלך סדום, ולפיכך לא לקח ממנו, שלא יהיה איזה פתח ולו קל שבקלים שיוכל לומר כי הוא אשר העשיר את אברהם ולא בורא עולם.

וכה כתב רבינו בחיי שם "הראה בזה אברהם כח נדיבתו שלא רצה ליהנות משלל המלכים, ואפילו הדברים שאין להם דמים".

ומעתה זהו שנקרא שמו של אברהם "נדיב", כי כאשר נדיבי עמים נאספו ורואים מולם את אברהם ואת אמונתו בבורא עולם "עם אלוקי אברהם" מבינים הם כי הם אינם הנדיבים... באשר דוקא אברהם אבינו ע"ה אשר מעולם לא ראה עצמו כבעלים על ממונו, אשר הכיר את בוראו לבדו וידוע ידע כי הוא המנהל עולמו מקדם והמנדב לעושי רצונו ונותן להם מתנת חינם, המעשיר ומעני, מוריד ומעלה. הוא הוא אשר ראוי להיקרא נדיב, ולא בשל ממונו אלא בשל שקבל על עצמו עול מלכות שמים, "שנדב לבו להכיר בוראו"! (ויש להוסיף בזה, כי הנה מצונו בחז"ל כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, נמצא כי הכלל של "ממך הכל ומידך נתנו לך" אינו אלא בממון אבל באשר לשמירת מצוות אכן האדם כביכול נותן משהו לבורא עולם. ויש להרחיב בזה רבות, אך אנמיל ולפיכך רק נאמר כי הם הם הדברים, כי אם אדם יכול להיקרא נדיב שייך זה רק כלפי עבודת ה', כי בשאר הדברים ממך הכל).

ומעתה זהו טעם המצוה של עליה לרגל, לעלות ולהתעלות מתוך הרגשי הטבע, בהם חש האדם כי הכל שלו הוא ולהכיר בכך ש"ממך הכל". לעזוב את השדה והכרם, את הבית והדירה ולילך לבית המקדש מקום השראת השכינה, להראות לפני בורא עולם. ולא עוד אלא להביא ממה שחננו האלוקים, "איש כמתנת ידו, כברכת ה' אלקיך אשר נתן לך".

ולפיכך נקראו עולי הרגלים על שמו של אברהם "בת נדיב", כי בכך מראים הם קבל עם ועולם כי הכל מבואר עולם, כי הוא הוא הנותן והוא הוא הנדיב האמיתי. ההכרה הזו שהכל מבואר עולם, והוא המשגיח הנותן והמברך, היא היא העומדת במרכז של מצוה נפלאה זו של עליה לרגל.

ואכן מעשים מופלאים של שמירה והשגחה פרטית על העולים לרגל מצאנו במדרש שיר השירים רבה (פ"ו) ובירושלמי פאה (פ"ג, ה"ז) "פעמיך בנעלים, מה היה יפיו לפעמיך שהיו נועלין בעד כל הצרות, מעשה באחד ששכח לנעול דלתו ביתו ועלה לפעמי רגלים, וכשבא מצא הנחש קשור בטבעות דלתותיו. שוב מעשה באחד ששכח ולא הכניס תרנגולתו לתוך ביתו ועלה לפעמי רגלים ובא ומצא החתולות מקורעות לפנייהם. שוב מעשה באחד ששכח ולא הכניס כרי של חטים לתוך ביתו ועלה לרגל וכשבא מצא אריות מקיפין לחטים". ועיוין שם עוד המעשה המופלא באותם שני אחים עשירים שמלאכים שמרו על ביתם עיי"ש.

"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלוקיך, בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את פני ה' ריקם" (דברים טז, טו)

במצוה זו של "יראה כל זכורך", נצטוונו לעלות לרגל לבית המקדש שלוש פעמים בשנה, ובקיומה נשתבחו בני ישראל וכדדרש רבא (סוכה מט, ב וחגיגה ג, א) "מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, מה יפו פעמותיהן של ישראל בשעה שעולין לרגל, בת נדיב בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב שנאמר נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם". ואם כי השבח פשוט ומובן הוא, שהרי בקיימם את מצוות העליה לרגל נצרכים הם להשאיר את כל נכושם, בתיהם שדותיהם וכרמיהם ללא שמירה והגנה, ללא אדם אשר ישגיח ופועל אשר יפעל.

הקלה היא בעיניך, שאדם אשר שדהו וכרמיו הם המניבים לו את פרנסתו יעזוב אותם למשך שבועות ארוכים ויעלה לבית המקדש, ולא עוד אלא שבשהותו שם ישמח ויקיים את מאמר הכתוב "והיית אך שמח", ואין אך אלא למעט - אך שמח - רק שמח, בלא דאגה לפרנסתו ועצבות על שדהו העומדת עזובה ובורה כבר שבועות מספר.

אכן, אכתי טעם המצוה צריך תלמוד, מדוע נצטוונו בכך, לעזוב את השדה ולעלות לרגל, ולא עוד אלא "ולא יראה את פני ה' ריקם איש כמתנת ידו".

ונראה לבאר זאת ע"י התבוננות נוספת במאמר חז"ל הנזכר, "מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב מה יפו פעמותיהן של ישראל בשעה שעולין לרגל, בת נדיב בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב שנאמר נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם".

דלכאורה אם נתבונן בפסוק נמצא שלא אברהם הוא הנקרא נדיב, אלא אומות העולם - "נדיבי עמים נאספו", וא"כ מהיכתיב תיתי שאברהם הוא הנקרא נדיב? ואכן פירש"י שם, "שנקרא נדיב - על שם שנדבו לבו להכיר בוראו; נדיבי עמים - הם הגרים המתנדבין מבין העמים לקבל עליהם עול מצות".

ושמא אפשר להוסיף ולבאר עניינו של דבר, כי הנה פעמים אדם עשיר מחליט להיות לעזר לבני עמו לתת לזקוקים, לעשות חסדים ולנדב כספים. תורם הוא לישיבות לכוללים ולשאר צרכי עמך בית ישראל. או אז עלולה לחדור לתוכו הרגשת החשיבות כי "נדיב" הוא, מוזיל מכספו וממונו לצרכי הכלל והפרט.

ואמנם בהסתכלות של תורה הנחה והרגשה שכזאת בטעות יסודה, שהרי לא ממונו הוא זה, אלא ממונו של הקב"ה וכלשון האמור בדברי הימים (א כט, ד) "כי ממך הכל ומידך נתנו לך", וכדפירש"י שם, "ומידך נתנו לך. ומה שנתת לנו מידך נתנו לך מקצת". וכדמבארים רבותינו את האמור בפרשת תרומה "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה" הלא לכאורה היה צריך לאמור "ויתנו לי תרומה" אלא "ויקחו לי - משלי יקחו לתת לי - כי ממך הכל ומידך נתנו לך".

הוי אומר, כי גם הנדיב הגדול והגדול ביותר, אינו ראוי להיקרא בתואר נדיב, שהרי לא משלו נותן הוא אלא משל בורא עולם.

פרשת ראה כ"ט אב תשס"ח

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
18:37	18:46	18:31	מוצאי שבת
19:44	19:45	19:45	רבינו נתן
20:21	20:22	20:19	

ההילולא דצדיקיא

ג - רבי אברהם יצחק הכהן קוק	ל - רבי יהודה לביא
ה - רבי משה אהרן פינטו זיע"א	א - רבי שמואל אבוהב
ו - רבי יצחק הדאיה	ב - רבי יצחק בר ששת - הריב"ש

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

הפוך בה והפוך בה

**"ראה אנכי נותן לפניכם
היום ברכה וקללה"**

אמר כאן 'ראה', 'ראה' בגימטריא 'אור'. ולמעלה מן הענין הוא אומר (דברים ז, יב) "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", ופירש רש"י: עקב, המצות הקלות שאדם דש בעקביו.

וכך אמר להם משה לישראל, אל תאמרו שהגעתם לידי כך להבין טעמי המצוות ולהבחין בין מצוה קלה למצוה חמורה, חייכם שכל מצוה ומצוה יש אורות גדולות שמורות בה שאין כל אדם רואה אותן, וככל שהאדם עמל בתורה - יותר הוא מגלה בה אורות.

ושנו חכמים (אבות ה, כב): הפוך בה והפוך בה. וידוע מה שאמרו רבותינו ז"ל (ר' השמטות הזוהר ח"א רסד, א) שגנו הקב"ה אור הראשון בתוך התורה הקדושה והלומד תורה לשמה זוכה ליהנות מאותו האור. הלכך אמרו

רבותינו ז"ל בגמרא (חגיגה ט, ב): אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. וכל כך למה? אלא מתוך שזה עמל בתורה והפך בה יותר ממאה פעמים, אתה יודע שאין מצות כבודת עליו והוא לומד תורה לשמה, אבל זה הואיל ופסק ללמוד אחר שלמד מאה פעמים, ואומר די לי מה שלמדתי מאה פעמים, גילה דעתו שלא למד לשמה - ומעלה עליו הכתוב כאילו דש על תלמודו בעקביו, כדי שזה שהכל דשין בו.

אילו היה לומד לשמה, לא היה אומר הרי אני יודע וחזרתי על מה שלמדתי ומה לי לחזור עליה עוד, אלא היה שונה וחוזר ושונה, כי כל פעם שהוא לומד זוכה לגלות עוד אורות שלא גילה אותם קודם לכן, ונפשו נקשרת בתורה יותר ויותר.

הרבה פעמים כשמתאספים אנשים לשמוע דרשה של רב, הבריות מרננין ואומרים, הרי כבר שמענו את דבריו של זה בשבוע שעברה מרב אחר, ואין זה אלא מוסיף מעט כאן ומחסר מעט כאן ומה לנו לשמוע לדבריו? הלכך היה משה רבינו אומר להם לישראל, הווי זהירים לשמוע לדרשת הרב אף על פי שאתם אומרים שכבר שמעתם מה שהוא אומר, מכל מקום אותו המעט שהוא מוסיף משפיע בכם אורות התורה הקדושה שלא זכיתם להם עד עכשיו, וחבל להפסיד אורות התורה הקדושה, לכן אמר כאן 'ראה'.

מן המעיין

בידו של התלמיד סכום כסף נכבד.

לאחר ראש השנה בא אותו תלמיד לראש הישיבה כדי לפרוע את חובו כדת, מיד אורו פניו של ראש הישיבה ואמר לו: "משמט אני..."

רק כעת נתחוור לתלמיד,

כי ראש הישיבה התכוין

מלכתחילה, לקיים בזה את מצות שמיטת כספים כתקנה: "וזה דבר השמטה - שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמטה לה".

"השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל" (טו. ט)

מכאן, דרשו חז"ל בגמרא מסכת בבא בתרא (דף י. י) שהמעלים את עיניו מן הצדקה - כאילו עובד עבודה זרה!

ובאמת מה ענין העלמת עין מן הצדקה לעבודה זרה? כתב הרב "חווות יאיר" על פי דברי המדרש על הפסוק "נעשה אדם בצלמנו כדמותינו" האמור בפרשת בראשית - שאמר הקדוש ברוך הוא להעשירי: "נעשה אדם" בשותפות - אני אברא את האדם ואתה תפרנס אותו.

נמצא אפוא שאם האדם מעלים את עיניו מן הצדקה ונמנע מלפרנס את זולתו הרי הוא מפרש את הכתוב "נעשה אדם" כביכול כשתי רשויות שאמרו "נעשה" - וזהו עבודה זרה ממש.

בדרך רמז

"ודרשת וחקרת ושאלת"

"דרשת חקרת שאלת" ראשי תיבות בהיפוך: "שחד".

לרמז, שצריך להזהר מאד משחד. והם ראשי תיבות בהיפכא, שצריך לחפש הרבה בדרך "הפך בה והפך בה". שאם יש לו לדיין נגיעה קלה, באפס קצהו, אזי כל חקירותיו לדין.

(משכיל אל דל')

"עשר תעשר את כל תבואת זרעך" (יד. כב)

פירות "דמאי" (מלשון דא מאי?) הם פירות ספק מעושרים ספק לא. לפי שעמי הארצות אינם נזהרים במעשרות.

ובאמת שיש לתת טעם למה לא יזהרו עמי הארצות במצווה זו של מעשרות דווקא?

בספר "סמיכת חכמים" מבאר בפשטות על פי דברי חז"ל במדרש שבזכות מצות מעשרות זוכין לתורה, שנאמר "עשר תעשר" ובסמוך לו "למען תלמד".

ואם כן נמצא שעמי הארץ אינם נזהרים במעשרות, שאילו היו הם נזהרים במצות מעשרות לא היו בגדר "עמי הארץ" שהרי היו זוכין לתורה בזכות המצוה.

וכשהוא עם הארץ שלא זכה לתורה, על כרחך לומר שהוא לא נזהר במצות המעשרות, ולפיכך אין אנו מאמינים אותם על המעשרות.

"וזה דבר השמיטה שמוט כל בעל משה ידיו" (טו. ב)

ראיתי בחלום לילה, כותב רבי יעקב הכהן זצ"ל בספרו "בכור יעקב", "כי שאלני החכם רבי זכריה יונה הי"ו - הנה הלכה היא שאסור להשהות את אשתו שלא בכתובה אפילו שעה אחת. והנה כבר עברו על האדם כמה שמיטות מזמן הכתובה, ואם כן אין לך אדם שהוא נתבע בכתובת אשתו - בזמן הבית שנוהג השמיטה, וח"ו עוברים בכך על האיסור להשהות את אשתו שלא בכתובה".

"ובחלום שאלתי לאיזה חכמים על זה ולא השיבו כלום, עד כאן החלום. ואקום בבוקר ואתבונן על המראה והנה חלום".

"ולכאורה היא חקירת חכם! ושבתי וראיתי מכיון שלא נתנה כתובה ליגבות מחיים, ואם הבעל אינו רוצה לגרשה אין שם חוב עליו, ולכן אינו משמט בשביעית ולא קרינן ביה "בעל משה ידו".

"שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו" (טו. ב)

מקץ שבע שנים בסוף שנת השמיטה, ניגש הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, לאחד מתלמידי ישיבת "פורת יוסף", וכאילו באקראי שאל אותו: "האם אינך זקוק להלוואה כספית?" ובתוך כדי דיבור תחב

זכר צדיק לברכה

הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

ביום שישי השבוע, יחול יום ההילולא של הצדיק הקדוש והטהור, המלומד בניסים ונפלאות, מזכה הרבים רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של כ"ק מוריניו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א. ולכבודו אננו מפרסמים מספר הנהגות וסיפורי מופתים, שנקשרו בדמותו ובשמו של הצדיק זיע"א.

ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית "מי שברך", עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העינים. כידוע מהספרים הקדושים שעיקר קדושתו וטהרתו של האדם – היא מהעינים. מי ששומר על עיניו לבל ישלבו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העינים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנס אצלו הרבנית מזל שתחי' לאורך ימים טובים, לא הכיר בה!

כן יאבדו כל אויבך ה'

בתפילותיו הרעיש עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיר בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ידיעה נוראה התפרסמה בתפוצות ישראל. אדם עשיר עמד להקציב סכום גדול של כסף למחבלים, בתוספת פרס גדול

כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א אביו של רבי משה אהרן

רבי משה אהרן זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. א'הוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לישיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאווייו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' ייבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא,

על קבר סבו הצדיק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א במונגאדור

"דע לך בני - משיב לו האב - כי היום תופר קדושתו של יום הכיפורים. קול אזעקה יישמע בעיר ובכל הארץ, ואנשים יחרדו וירוצו למקלטים. משום כן התעניינתי במיקום המקלט. המלחמה אמנם תהיה קשה, אבל בזכות היום הקדוש, ובזכות צערם ותפילתם של המוני בית ישראל, יושיע ה' אלוקים את עמו ישראל, שיתגבר על אויביו וינצח אותם".

שעות אחדות לאחר מכן, בשעה 13.50 בצהריים, פילחה האזעקה את הדממה, והמוני בית ישראל נחפזו אל המקלטים - החלה מלחמת יום הכיפורים.

צאתכם לשלום לשלום

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה"כתובה" - בין ישראל לאבינו שבשמים.

לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב שלחיל האוויר הישראלי את אווירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה.

הרים רבי משה אהרן זיע"א את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות: "צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולא דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצוה; 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'. מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". - דברים אלו אמר הרב, כי כך היתה דרכו תמיד, להמליץ טוב על עם ישראל, כדרכם בקודש של כמה מצדיקי ישראל.

הקהל התפלא, ולא הבין אל מה ירמוז דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסיעתאדשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושבנו בשלום לבסיסם, מהפעולה הנועזת והמסוכנת.

עשר שנים לאחר מכן, נודעו גם דבריו האחרונים של רבי משה אהרן, שאמר: "מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרודן העיראקי הפציץ את ישראל בטילי סקאד.

לכל הורג נפש מישראל. מששמע על כך הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, חרה לו מאוד מהידיעה הנפשעת כי דם יהודי יהיה הפקר בידי שכירי חרב.

תיכף ומיד קרא הצדיק לאחד השוטרים מאשדוד שהיה שכנו ובן בית אצלו, וביקש ממנו כי יקנה כבש. תוך זמן קצר היה הכבש מוכן בביתו של הצדיק. תיכף ומיד קראו לשוחט רבי אברהם בוסקילה זצ"ל מגן יבנה, ובדיוק בשעה שבה החליט הצדיק לשחוט את הכבש, נשחט הכבש, ואז הורה הצדיק לזרוק את בשר הכבש לחתולים ולכלבים שמסתובבים בשכונה.

הדבר היה בימי חול המועד, ורבי משה אהרן זיע"א היה שרוי כל אותם ימים בביתו בתענית, כי היה בדבר משום פיקוח נפש, תוך תחינות ותפילות רבות לפני בורא עולם, על פדיון נפשות כלל ישראל.

באותם ימים היה רבי משה אהרן זיע"א יושב כשכל כולו מכווץ ורועד, שקוע עמוק במחשבותיו ומזיע מאד. לפתע התעורר רבי משה אהרן זיע"א ממצבו זה, קפץ ממקומו ואמר: יהא רצון שיאבדו כל אויביך ה'.

לאחר מספר שעות פורסם בכל העולם, כי אותו אדם מת בתאונת דרכים. אז הובנו הדברים לאשורם, והכל ידעו כי רבי משה אהרן זיע"א פעל גדולות ונצורות להציל את עם ישראל מהרבה גזירות רעות.

אלא שאותו מעשה נשכח לאחר מכן, כיון שזו היתה דרכו של הצדיק רבי משה אהרן; תמיד הוא התפלל להקדוש ברוך הוא שכל אותם מעשי ניסים אשר נעשים בישראל בסיבתו - יישכחו ולא יעשו רושם באנשים. ואמנם המעשה נשכח, אך ידוע ומפורסם הדבר כי כל זאת היתה מאת הצדיק להגן על כל עם ישראל.

ערי מקלט תהיינה לכם

בוקר יום הכיפורים תשל"ד. עם ישראל עדיין לא יודע, כי בעוד שעות אחדות עומדת לפרוץ מלחמה נוראה בין ישראל לצבאות ערב, אשר תגבה מחיר כבד בהרוגים ובפצועים.

רבי משה אהרן זיע"א פוסע יחד עם בנו הרב חיים שליט"א, לבית הכנסת באשדוד. בדרכו אל בית מקדש מעט שואל לפתע הצדיק את בנו: "האם יש מקלט בסביבה?" הרב חיים, תמה מעצם השאלה, משיב: כן, יש. אבל בד בבד עם זאת שואל הבן את אביו הצדיק: מדוע אתה מתעניין כעת לדעת אם יש כאן מקלט?

עם בנו יבלחט"א מו"ר שליט"א

בשרעפי קדש

בנה בית מדרש, ומכל העולם החלו אנשים ונשים לבוא אליו כדי לקבל את ברכתו הקדושה, אשר כידוע הביאה תמיד תוצאות טובות, מרוב קדושתו ותמימותו. שכן, השם קרוב תמיד לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת, והשם יתברך תמיד קיבל את תפילותיו - רגלים אלו לא יקצצו.

ואכן כן. ברגע בו רצו הרופאים להכניס את רבי משה אהרן זיע"א לחדר ניתוח כדי לחתוך את רגליו, הבחין אחד הרופאים בשיפור עצום במצב רגליו של הצדיק. ולא עוד, הוא התפעל כל כך מאור זיו פניו הקדושים של רבי משה אהרן זיע"א, אשר זהרו כזוהר הרקיע ואור גדול יוצא מהם. משום כן, הורה מיד לרופאים האחרים העוזרים לידו, להביא אליו את כל הבדיקות שנעשו בגופו של הצדיק.

הרופאים אכן עשו כן. הם הביאו את כל דפי הבדיקות, הראשונות והאחרונות, שנעשו לרבי משה אהרן זיע"א, ושוב נעשו בדיקות לצדיק. ואז אירע הפלא העצום! נס גדול התרחש באותה שעה. כל הבדיקות אשר נעשו בד"קנות מירבית, הוכיחו בבירור כי לצדיק יש ברגליו נמק נורא וקשה, וסכנה גדולה היתה נשקפת לחייו אם לא היו חותכים את שתי רגליו, ואילו עכשיו מסתבר להיפך; הדם זורם בעורקים, בגידים ברגלים כרגיל והרגלים שבו לאיתנם בצבע אדום סביר וטוב.

תיכף ומיד הופסקו ההכנות לניתוח. רבי משה אהרן זיע"א הוצא מחדר הניתוח והועבר לחדרו. כשהתעורר רבי משה אהרן זיע"א משנתו, החל להזיז את רגליו ואמר: "אתם רואים. לא היה צורך וסיבה שחס וחלילה יהא נגרם נזק לשתי רגלי, אלו אשר הלכו לקיים מצוה לכבוד שבת קודש. אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה ח"ו לאדם, כאשר הוא עסוק במצוה, וקל וחומר כאשר הדבר נוגע למצוה של כבוד שבת קודש.

לאחר מכן החל רבי משה אהרן זיע"א להסתובב בחדרו בבית החולים, וכל העת שר שירים ופיוטים של כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א, ואף נתן הודיה, מתוך שירות ותשבחות בחמימות גדולה לבורא עולם, על שהציל את שתי רגליו, שלא יהיו קבורים קודם פטירתו.

בקריאת התורה בבית מדרשו באשדוד

יהי רצון שזכות הצדיק הקדוש, שעמד בחייו בתפילה למען כלל ישראל, תעמוד לנו לחזות במהרה בבנין ציון ואריאל. ונזכה כולנו לגאולה השלימה, במהרה בימינו אמן.

בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו רודן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו. ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל בזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים.

בכינוס של מצוה

רגלי חסידיו ישמור

היה זה תקופה קצרה קודם הסתלקותו של רבי משה אהרן זיע"א למתיבתא דרקייעא. בנו - מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א שהיה אז בלוס אנג'לס, ושם, באחד הימים, קיבל הודעה מישראל, כי אביו רבי משה אהרן זיע"א נחלה מאד, וחייו עומדים בסכנה. מששאל מו"ר רבי דוד שליט"א לסיבת הדבר הוברר לו, כי הקדירה של המים החמים שהוכנה לשבת קודש נשפכה כולה על רגליו של אביו הצדיק. שכן כידוע, רבי משה אהרן זיע"א היה רגיל להכין בכבודו ובעצמו דברים רבים לשבת, ובין הדברים החביבים עליו ביותר היה, לחמם את את החמין לכבוד שבת, ולהניח אותם על הפלטה השבתית.

תיכף לקבלת הידיעה הקשה, טס מו"ר רבי דוד שליט"א מלוס אנג'לס לתל אביב, ומשדה התעופה נסע היישר לבית החולים בתל אביב. שם פגש את אביו כשהוא ממש מחוסר הכרה ל"ע, ושם הודיעו לו הרופאים כי עומדים לחתוך לאביו את רגליו, כיון שיש לו בהם נמק קשה, וחיבים לכרות את רגליו כדי להציל את חייו.

הרופאים ערכו לרבי משה אהרן זיע"א בדיקות מקיפות, ואכן הוברר, כי יש לחתוך את רגליו. ואולם, עוד באותו לילה פתח רבי משה אהרן זיע"א את עיניו ואמר לסובבים אותו: "אין לכם מה לדאוג. לעולם לא יצליחו הרופאים לקחת ממני את רגלי, אותם נתן לי השם יתברך במתנה ביום הולדת, ובזכותם עבדתי את השם יתברך."

רגלים אלו אשר היו מוליכות אותו לבית הכנסת בכל שבת, לאחר שעבר ארבעים שנה של הסגר בבית במרוקו, מבלי לצאת כלל מהבית, ותמיד התפלל לבורא עולם לביאת המשיח, עד שחלם שאביו הקדוש רבי חיים פינטו זצ"ל נגלה אליו ואומר לו כי הגיע הזמן לעלות לארץ ישראל.

רגלים אלו אשר העלו אותו לארץ ישראל, וכאן בארץ ישראל

מוסדות
אורות חיים ומשה

מוסדות
שובה ישראל

מוסדות
אוצרות חיים

הילולא דצדיקיא

לקראת הילולת
המאורות הגדולים רבותינו הצדיקים הקדושים
רבינו חיים פינטו הגדול זצוק"ל וזיע"א
ונינו

רבינו משה אהרן פינטו זצוק"ל וזיע"א
החלים בחודש אלול - חודש הרחמים והסליחות

יום ההילולא
ביום המישי ד' אלול תשס"ח (4.9.08 למניינם)

יתקיים סדר לימוד תיקון כרת
ולאחריו

אמירת סליחות ברוב עם

ברחבת קבורת הצדיק בבית העלמין באשדוד
בהשתתפות בני ונכדי הצדיק

תפילת ערבית בשעה 20:30

תחילת הלימוד בשעה 21:00